

Ljut, lud
i bez pljuigi

LJUT, LUD I BEZ PLJUGI

Prvenstveno kada sam ljut ili depresivan ili obje, probudim potisnute osjećaje koje mi daju inspiraciju za pisati. Kada razmislim, pročitao sam da je puno velikih i svojim djelima, priznatih ljudi su bili u sličnom stanju kao i ja. I sami su rekli da su tada najbolje stvarali. To samo vučem paralelu. Nisam niti mali nožni prst njihovih nogu. Sjetite se Đoleta. Teški depresivac, ali nije mu bilo ravnog. Bez promjene grimase na mom licu, kliznu mi jedna suza niz obraz kada se sjetim njegovih pjesama. Nisu to bile pjesme, to je bilo nešto više, nešto što u hrvatskom jeziku nema značenja, nema

riječi koja to opisuje. To su pjesme koje pričaju priču. Pjesme u kojima nema puno ili uopće refrena, nego je tekst od svog početka, pa sve do kraja, jedna lijepa ili tužna priča. Nema ponavljanja kao kod današnjih zabavnjaka. Jedna strofa, sedam refrena i polustrofa za kraj. Dvadeset i tri različite riječi u pjesmi od kojih se sve višestruko ponavljaju u trajanju od četiri i pol minute. I njih nabijem na njihov umjetnički izričaj. Ni za to sranje nema riječi u hrvatskom jeziku. Moraju lingvisti i jezikoslovci poraditi na tome. Kaže se da je jezik kao živo biće. Stoga, nadopunite rječnik.

Nikao da se smirim. Pizdim još više. Nemam više pljugi da se malo smirim, da popljugam jednu na balkonu. Moram

hitno po njih. Neću dok ne završim ovaj tekst. Ljuti tekst. Ljutu priču.

Kako je ovaj tjedan prošao jebeno loše, tako ja se borim sa svim sranjima koja me okružuju. Ne mogu samo reći da ih nabijem, jer jebi ga ne mogu. Moram se suočiti s njima, kako god teško probavljivi bili. A jesu. Ima ovakvih tjedana što god napravio ispadne sranje, a još veće sranje me čeka tek kad ih pokušam odraditi "bezsranjivo". Da ispadnu dobro.

Upozoravaš, neće biti dobro, neće ti sak dobro ispasti, ali ne popuštaju. Samo ti napravi sigurno će biti dobro. Ma znate što, upozorio, kako ispadne, ispadne. Rekao sam im da me kasnije ne jebu

(točnije; da nema žalbi), jer nisu napravili kako im je rečeno. Boli me kurac sada dok ovo pišem, ali kada budem to tiskao, znam sebe. Makar otišao u minus, mora biti najbolje moguće i stranke to znaju, pa te jebu s takvim sranjima. Moram stati na kraj s tim. Ne može i točka. Odjebite s tim sranjima koje rješavate u trideset minuta svoga rada i pošaljite grafičku pripremu kako vam je rečeno. Taj isti odgovor bi dobili i od drugih tiskara, jer je to jednostavno tako. Danas svi misle da su dizajneri. Iskreno, sestra mi je završila Studij dizajna pri Arhitekturi. Onaj faks koji su završavali Žinić, Bruketa i njima slični. Svi studenti nemaju pojma o tisku kada završe faks. O procesu kako izbjeći poteškoće koje se pojavljuju tiskari. Ne možeš jedanput polakirati klavir ili pia-

nino da ima sjaj kakav ima. Lakiran je do deset puta. Tako je i tu, kao i u svakom drugom poslu. Imaš teži, skuplji način za nešto napraviti i jednostavniji i jeftiniji, za isti rezultat. Trebaš znati pripremiti pripremu za proces tiska i dorade. Moram prestati pizditi. Ne mogu više, jebe-no me umara.

Tako to ide. Poslana priprema za 40000 parking karata, stopirano jer treba izmijeniti jednu riječ. Naglasak na "jednu". Za izmjenu te jedne riječi trebalo je tjedan dana, a jebeno je hitno. Priprema je jučer poslana. Znate koje mi je pitanje bilo postavljeno? Je li može biti sutra? Predao sam telefon materi da ih ne pošaljem u pizdu materinu, da shvate da je ne sjedim kraj stroja i čekam samo

njih da mi pošalju tu “hitnu” pripremu, koju bi trebao odmah odraditi. Samo za njih. Toliko bitnih. Nedodirljivih. Koliko kretena ima iz te državne uprave. Kako ne misle svojom glavom, niti trenutka. A i da misle, vjerojatno je propuh, jer bi ipak donesli nekakav suvisli zaključak. Uvijek mi je opravdanje da ih gaze odozgo. Je li to moj problem? Stari moj, nije. Ja ne radim kod vas. U stvari boli me je li te gaze, kasape, jebu, rasturaju, muče, guze svi redom.... Jebe mi se. Jebeni tvoj problem. Ja svoje probleme imam, ali mi nikada nije palo na pamet da nekog drkam da mora biti danas. Znaš da je to teško izvedivo i poštuješ to. To je jebeni zahtjev od velikog značenja za puknuti čovjeka u živac. Ali idiota ima i biti će ih. Još više. Jer su svi jebeno veliki. Ma vi

ste kurac veliki, vi ste kurac na biciklu, uhljebi koji nikada nećete znati stvoriti nešto svojim rukama. Pizdim. Tako se osjećam. Jebeno ljuto. Sorry na psovka-ma u tekstu, ali drugačije ne znam. Što mi je u tintari ide direktno na papir, tj. tipkovnicu.

Kako da budem normalan za sutra, ponedjeljak. Ne mogu. Samo da mi nitko ne stane na živac. Ma, jebo sve to. Kupit ću stado ovaca i lagano zajebati idiote, "Kein Stress" i zapjevati svako jutro "Čo-bane, vrati se". Biljke, ovce, stolarija, pi-sanje, u zadnje vrijeme i planinarenje, slikanje kroz digitalne alate i ja. Ne treba mi ništa više osim ispunjavati sebe. Mir-noćom. Praznom glavom. Ne trebaju mi niti Audi, ogromna kuća, putovanja, iz-

drkavanja na raznorazne načine. Trebam jebeni mir. Da me svi puste u pizdu materinu. Da za idiote ne postojim. Ne trebam se dokazivati da sam netko i nešto, da sam velik, da imam. Znate li što smo mi? Ono što jesmo. Ništa bitno. Svi ćemo otegnut papke. Samo prije toga želim, uživati u onome što si sam napravim. Ne novcu. Sada odoh po pljuge.....

Vraćam se, popljugam, nastavljam pisati. Čujem pitanje. "Hoćeš li mi pomoći da usišeš donji dio kuće?", pita Boki mene. Rekoh "Hoću". Ostavljam laptop, malčice smireniji i uzimam usisavač. Miletov. Tko usisavaču može dati ime Milele ili kako se čita Mile? Pitam ja to Boki. Ona odgovara "Ti su najbolji". "Najbolji", kažem ja.

Kada je kupila usisavač i kada ga je donijela kući, odmah sam primijetio koliko samo ima bespotrebnih stvari na držalu, onom metalnom dijelu koji se spaja s flex crijevom i dolje, krajnjim djelom. Ima tri kopče i tu teleskopsku metalnu dršku. Logički razmišljano ima tri dijela koji se mogu strgati ili u najboljem slučaju istrošiti, pa da ne drže kak' spada. Usisavač usisava i točka. Kao i ostali. Fura prašinu. I što se dogodilo? Pala metalna drška s kata i sjebala kopču. Moli ona mene da joj to popravim. Ne možeš. Razletila se plastika u sto komada. "Nazvat ću i tražiti da mi pošalju drugu plastiku", kažem ja. I tako sam ja odradio razgovor s par ljudi i svakom čitajući šifru dijela. Koliko su upoznati s Miletovim proizvodima. Začudujuće. Naprosto

su me impresionirali. Donekle ih razumijem. Pitaš "Gdje radiš?", "kod Mileta". "Kod kojeg jebenog Mileta?". Vjerujem da se moraju potruditi dok jednom prosječnom muškaku objasne gdje rade.

Nakon par dana stiže ponuda od 70 evrića za jebenu plastiku. Ja rekoh Boki "Jebem vas sve žene, kako možete kupiti od Mileta usisavač, najbolji. Evo ti i najbolja cijene za komad plastike". Što kažeš kad te frendica pita "Čiji usisavač imaš?". Od Mileta. Kao da si o komšije Mileta posudila. Moli me da popravim. Ništa, crna traka i to čudo od usisavača oblijepio s pol role i sad usisavaj. Tko? Ja. Svakih par zamaha odleti onaj donji dio. Taman sam se malo smirim i eto sada opet popizdio. Psujem i usisavam

dok mi ona sama nije rekla da ostavim, da će ona završiti. E, nećeš. Budem ja to odradio, onako muški. Kao pokojni Artton Senna kada je letio pistom. Gotovo za par minuta. Kažem joj da nekada ode po novi usisavač, ali neka Miletu poruči da jebem njegove bespotrebne đinđe koje žene toliko pale. Kao da je usisavač čudo od stroja. Fura jebenu prašinu i ništa više.

Ručak je na stolu. Odoh ručati....

Evo me nazad. Pojeo, zapalio, popio pivo. U želucu se igraju pečene, taman začinjene i dobro nadimljene kobasice. Specijalno pečene za Maksa i mene. Glavno današnje jelo, losos. Ne ide i gotovo. Imam razlog. Opet sam isuo kantu

putujućih misli. Kako ja to znam. Ne pišem, pa sutra pročitam, ispravim, oduzmem ili dodam tekst. Jednostavno ga trenutno istočim iz tintare, pa kome se sviđa, sviđa. Kome ne, NE ČITAJ! OPASNO PO ŽIVOT!

Sada sam poravnan, sit, blažen i mislim da mi moja garniturica pusice šalje. Naravno, odvrćam i odoh.....